

Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det her foreligger og er vedtaget i Folketinget.

Brandes: Ogsaa jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale dette Lovforslag til hurtig Gennemførelse i uændret Form. Jeg kan ikke sige, at jeg gør det med nogen Begejstring. Lovforslaget forlænger den nugældende Skattelovgivning for et Aar og lægger derigennem meget store Skattebyrder over paa en Befolkning, som i dette Øjeblik uden Tvivl har meget vanskeligt ved at bære saa store Skattebyrder. Der havde været nogen Grund til at vente, at den nuværende Regering snarere vilde forsøge at lette Skattebyrden end opretholde den i det Omfang og den Udstrækning, som den i Øjeblikket har. Det havde desuden været at vente af den høje Regering, at den havde bestræbt sig for at foretage en gennemgribende Ændring af den kommunale Skattelovgivning sammen med den statslige Skattelovgivning. Den højtærede Finans- og Statsminister erklærede for 2 Aar siden, at det var ganske nødvendigt, at der blev foretaget en sammenhængende Reform af baade den statslige og den kommunale Skatteordning, den ene ikke uden den anden. Han krævede paa sit Partis Vegne, at den midlertidige Skattelovgivning nu maatte afløses af en varig Skattelovgivning, som tog Hensyn til begge Sider, baade til de statslige og de kommunale Skatter. Ikke des mindre har man ikke fremsat et saadant Lovforslag, men er kun gaaet til en Forlængelse af den nuværende kommunale Skattelovgivning for København og Frederiksberg. Jeg kan ikke i den Henseende bebrejde den højtærede Indenrigsminister noget, han har jo intet Løfte afgivet, men der var en Art Tilsagn i den højtærede Finansministers Ord den Gang om, at han i alt Fald, naar han kom til Magten, vilde forsøge at gennemføre, hvad han den Gang krævede. Jeg husker meget tydeligt Artikler i mange Blade med fede Overskrifter, hvori der stod: Partiet Venstre kræver en Skattereform baade for Statens og Kommunernes Vedkommende; der er det udmærkede ved disse fede Overskrifter, at naar man ser dem, ved man, hvad det gælder, og man behøver end ikke at læse Artiklen for at sætte sig ind deri. Dette husker jeg, men det er ikke blevet til noget. Jeg har imidlertid forstaaet den højtærede Indenrigsministers Ord i det andet høje Ting derhen, at han paatænker at fremkomme med Forslag om en kommunal Skatteordning, men at hans Arbejde med dette ikke er færdigt, hvad jeg ikke bebrej-

der ham; man vil altsaa, saa vidt jeg kan forstaa, ikke tage begge de to Skatteordninger op til Behandling paa samme Tid.

Nu foreslaas det altsaa her, at de nuværende meget høje Skattesatser skal gælde ogsaa for det næste Aar, men jeg tror, at Befolkningen i det Aar, som kommer, baade Kalenderaaret og Skatteaaret, vil have allervanskeligst ved at betale disse meget høje Skatter, der kræves paa een Gang fra Statens og Kommunens Side. Jeg vil henstille til den højtærede Indenrigsminister og til den højtærede Finansminister, som ikke er til Stede — men overfor ham behøves det ogsaa i mindre Grad —, at man gaar varligt frem overfor Skatteyderne. Fra Statens og Statsskattevesenets Side stiller man sig saaledes, at der gives Frist overfor Skatteydere, der har vanskeligt ved at udrede Skatten, og man gaar aldrig til det, man gaar til i andre Lande — jeg skal ikke nævne dem —, at man endog tvinger Folk til Konkurs, hvis de ikke betaler deres Skat. Dette er noget, som Skattedepartementet her aldrig gaar med til, men man forsøger ved at give Frist at opnaa, baade at Mandens, Skatteyderens Eksistens kan fortsættes nogenlunde roligt, og at Staten faar sin Skat, idet man ellers meget nemt risikerer, at man alligevel ingenting faar. Det er ogsaa en Fare ved de meget høje Skattesatser, at Staten ingenlunde faar det, som den regner med, og at Kommunerne heller ikke faar det, de regner med — det kommende Aar. For stor en Skat fører ofte til ingen Skat. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Indenrigsminister, at han med den Myndighed, han har overfor Københavns Skattedirektorat, paalægger dette en lignende Mildhed ved Indkrævning af Skatten, hvor den er vanskelig at faa ind, som Staten udviser, saa Skatteyderne ikke besværes i alt for høj Grad.

Der er et Punkt, jeg ikke vilde være kommet ind paa, da Sagen er afgjort i det andet høje Ting, hvis det ikke var blevet nævnt baade af den højtærede Minister og af de to foregaaende Talere. Det er Spørgsmaalet om Børnefradragenes Forøgelse, som er rejst i Borgerrepræsentationen af den mindste Parti. Jeg kan ikke fortænke den højtærede Indenrigsminister i, at han ikke har taget Hensyn dertil. Naar Vedtagelsen foreligger paa den Maade, som det her er sket i Borgerrepræsentationen, idet kun et Mindretal af ganske faa Stemmer blev afgørende for Forslagets Vedtagelse, medens de øvrige Partier afholdt sig fra at stemme, saa kan jeg ikke undre mig over, at den højtærede Minister stiller sig saaledes, at han